

Jak se dále bránit proti terorismu?

06.dubna 2004 Přemysl Sobotka

Hodně lidí ve Španělsku, ale i na celém světě, si dnes klade otázku proč a kdo? Mnoho občanů vyčítá vládě premiéra Aznara, že zavinila teroristický útok v Madridu. Údajně nezajistila bezpečnost lidí a proto by měla odstoupit. Hrůznost útoků na nevinné lidi vždy přináší reakci namířenou proti vládě.

Jak se však bránit terorismu? Současný terorismus je novou formou války proti demokracii a proti svobodě lidí. Tak jako každý zločin a násilí je i terorismus rychlejší než právo, zároveň je akcí od akce vynalézavější a policii i státům nezbyvá nic „jednoduššího“ než hledat následnou ochranu.

Existuje cesta totalitní – policejní stát, kde je vše evidované a kontrolované. Jistě se mnoho lidí za totalitních režimů cítilo bezpečněji, krádeže i další zločiny byly minimalizované, ale za jakou cenu?! Zmizela svoboda slova, pohybu a každý žil ve strachu z možného sledování. Tento stav se však v žádném případě nedá nazývat demokracií, která je postavena na svobodě.

Jestliže dnes musí demokracie bojovat za své základní hodnoty, musí být stanoveny určité principy. Je to úkol velmi komplikovaný a nelehký, ale pouze diktatura s černobílým viděním světa je jednoduchá.

Euroamerická demokracie se dobrovolně dohodla na politickém i vojenském boji proti terorismu. 11. září 2001 v Americe a 11. březen 2004 ve Španělsku hovoří jasně: terorismus je násilí, kterému se nesmí ustupovat. Pokud nebude potlačen, a to někdy i silou, každý totalitní, a tím i teroristický systém, budeme odsouzeni žít ve věčném strachu. A strach bohužel podporuje touhu o totalitní bezpečnost za cenu ztráty svobody. A opravdu to chceme? Jsem přesvědčen, že pro většinu lidí je právě svoboda podstatným prvkem života.

Mnichov 1938, březen 1939, únor 1948, srpen 1968 to jsou pro dějiny (ale hlavně občany) zlomová data, kdy jsme se nedokázali bránit, nebo se nebránil demokratický svět.

A právě tato data jsou pro občany ČR mementem. Bojujme o svoji svobodu, jak každý můžeme. Mnoho našich spoluobčanů to dokázalo nejen za druhé světové války, ale i později, mnohdy za cenu obětování vlastního života. Bohužel však lidé začínají být lhostejní. New York a Madrid jsou pouze zdánlivě daleko a tyto události nás musí nutně varovat. Bez svobody zahyneme všichni, nebo budeme utlačeni, a to snad nechce nikdo.